

Sygn. akt IX W 1667/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący: SSR Joanna Sienicka

Protokolant: Katarzyna Szklarczyk

w obecności oskarżyciela publ. P. S.

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 r. 3 sierpnia 2017r., 3 października 2017r., 14 listopada 2017 r., 12 grudnia 2017r. sprawy

T. M.

s. A. i M. z domu K. ur. (...) w O.

obwinionego o to, że: w dniu 10.09.2016 r., o godz. 10:45 na drodze (...) km kierujący pojazdem m-ki M. o nr rej (...) jadąc z B. w kierunku (...) wjeżdżając na skrzyżowanie nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu drogą (...) w kierunku O. pojazdowi m-ki B. o nr rej (...) w wyniku czego kierujący pojazdem B. został zmuszony do zjechania do przydrożnego rowu, czym kierujący pojazdem M. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. o czyn z art. 86§1 kw w zw. z art. 22 ust 4 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (dz.U. z 2012r. poz. 1137 z późniejszymi zmianami)

ORZEKA:

I. **obwinionego T. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym** skazuje go, wymierzając na podstawie art. 86 § 1 kw **karę 700 (siedemset) złotych grzywny;**

I. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego w kwocie 104,09 (jeden tysiąc cztery 9/100) złotych.**

Sygn. akt IX W 1667/17

UZASADNIENIE

T. M. obwiniony został o to, że: w dniu 10.09.2016 r., o godz. 10:45 na drodze (...) km kierujący pojazdem m-ki M. o nr rej (...) jadąc z B. w kierunku (...) wjeżdżając na skrzyżowanie nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu drogą (...) w kierunku O. pojazdowi m-ki B. o nr rej (...) w wyniku czego kierujący pojazdem B. został zmuszony do zjechania do przydrożnego rowu, czym kierujący pojazdem M. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. o czyn z art. 86§1 kw w zw. z art. 22 ust 4 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony mieszka w O. , prowadzi działalność gospodarczą, osiąga dochód miesięczny około (...) , jest żonaty, na utrzymaniu ma jedno dziecko.

W dniu 10.09.2016 r., około godz. 10:45 obwiniony kierował pojazdem m-ki M. o nr rej (...). Jechał sam od strony B. w kierunku (...). Zatrzymał się przed wjazdem na skrzyżowanie z drogą nr (...). Zamierzał skręcić w lewo w kierunku O..

W tym czasie drogą nr (...) samochodem marki B. o nr rej (...) jechał od strony O. w kierunku O. pokrzywdzony J. B.. Zauważył samochód ciężarowy stojący po prawej stronie czekający na możliwość wjazdu na skrzyżowanie. Gdy pokrzywdzony zbliżał się do skrzyżowania, samochód marki M. o nr rej (...) ruszył i wjechał na skrzyżowanie na pas ruchu po którym poruszał się J.B.. Pokrzywdzony wykonał manewr obronny hamowania i zmiany kierunku jazdy na przebiegający w prawo. Zjechał z jezdni na trawiaste pobocze, a następnie do rowu, gdzie uderzył przodem pojazdu w drzewo. W chwili wykonywania manewru obronnego przez kierującego B., przód samochodu M. znajdował się w rejonie osi jezdni, tył zaś na prawym pasie ruchu. Do kontaktu pojazdów nie doszło. Samochód B. posiadał znaczne uszkodzenia – jak na k 4 wynikające ze zjazdu na pobocze i uderzenia w drzewo.

Na miejsce zdarzenia wysłany został patrol policji w składzie (...). Funkcjonariusze dokonali oględzin pojazdów, wykonali szkic miejsca zdarzenia i dokumentację fotograficzną.

Na miejsce zdarzenia przyjechał także ojciec obwinionego.

Po zdarzeniu samochód B. został poza jezdnią, w rowie, po prawej stronie drogi, zaś samochód marki M. zjechał ze skrzyżowania, wjechał w drogę leśną po przeciwnej stronie jezdni.

W dniu zdarzenia warunki drogowe i widoczność były dobre, nawierzchnia drogi sucha, natężenie ruchu duże. Dopuszczalna prędkość na drodze w miejscu zdarzenia wynosiła 90km/h. Droga, na której miało miejsce zdarzenie, jest jednojezdniowa dwukierunkowa, asfaltowa, rejon skrzyżowania, prosty odcinek. Droga nr (...) posiada pierwszeństwo przejazdu. Droga prowadząca z miejscowości B. w kierunku drogi nr (...) usytuowana jest pod kątem prostym –prostopadle do drogi nr (...). Przed wjazdem na skrzyżowanie znajduje się na niej znak A-7. W rejonie skrzyżowania na drodze nr (...) dla pojazdów nadjeżdżających od strony O. znajdują się dwa pasy ruchu-prawy dla skręcających w prawo i lewy dla jadących na wprost. Dla przeciwnego kierunku także dwa pasy prawy dla jadących na wprost i lewy dla włączających się do ruchu, oznakowany strzałką. Pobocze jest trawiaste, z widocznym spadkiem, porośnięte drzewami.

(d. notatka k 1,karta zdarzenia k 2, protokół oględzin k 3-4, szkic k 5, płyta k 16a, zdjęcia k 57-64, zeznania J.B. k 65-66, 21, 195, wyjaśnienia obwinionego k 74a, 182, 195, zeznania K. W. k 74a, 210, M.O. k 74a, opinia biegłego k 80-97, 182, 184-186, 195, akta szkody k 115-177, zeznania A,M. k 182, pismo k 204-207)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż zatrzymał się przed skrzyżowaniem z drogą nr (...). Zauważył, iż z jego lewej strony w odległości 200m znajduje się pojazd, uznał, iż może wykonać manewr skrętu w lewo. Zaczął wjeżdżać na skrzyżowanie, przejechał około 2m i wówczas zza pojazdu marki F. (...) wyjechał samochód B. wykonujący manewr wyprzedzania. Obwiniony wskazał, iż znajdował się już na drodze i musiał zakończyć manewr. Wjechał na pas ruchu dla przeciwnego kierunku jazdy. B. poruszało się w jego ocenie z bardzo dużą prędkością. Znajdowało się w odległości 150-200m. Kierowca pojazdu B. zaczął hamować, przejechał obok niego i wjechał do rowu. Wyjaśnił, iż wówczas jego pojazd stał równolegle do osi jezdni, na pasie włączeniowym. Przyczyną była nadmierna prędkość pojazdu B.. Jego kierowca określał ją na 100-120km/h. Obwiniony wyjaśnił, iż nie widzi zawinienia ze swojej strony. Nie mógł przewidzieć, że ktoś będzie wyprzedzał w miejscu niedozwolonym i poruszał się z niedozwoloną prędkością. Przyznał, iż część jego pojazdu mogła zajmować pas ruchu, którym poruszało się B.. Gdyby zatrzymał się, doszłoby do zderzenia jego pojazdu z B.. Kontynuował manewr aby B. mogło go minąć. Po przedstawieniu opinii przez biegłego, obwiniony wyjaśnił, iż kiedy wjeżdżał na skrzyżowanie nie widział samochodu B. był on schowany za pierwszym pojazdem F. (...), który jechał wolno i znajdował się w odległości 150-200m od skrzyżowania. Dlatego postanowił włączyć się do ruchu. Samochód B. zauważył, gdy znajdował się w odległości około 100m od niego, on wyprzedził i wjechał przed F. (...). Wówczas obwiniony wjechał już na drogę, a kabina jego pojazdu znajdował się przy osi jezdni.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, uznając je za przejaw przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Twierdzenia obwinionego pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego, szkicem z miejsca zdarzenia, opinią biegłego.

J. B. zeznał, iż jechał do O. z O. samochodem marki B. z prędkością około 90-100km/h. Zauważył samochód ciężarowy stojący po prawej stronie przed wjazdem na drogę nr (...) na drodze prowadzącej do miejscowości R.. Zauważył go z odległości 400-500m. Dojeżdżając do skrzyżowania zwolnił. Znajdował się od niego w odległości około 50m, gdy samochód ciężarowy ruszył i wjechał na jego pas ruchu, a następnie zatrzymał się przepuszczając samochody nadjeżdżające z przeciwnego kierunku. Zajął cały pas ruchu. Pokrzywdzony zeznał, iż miał około jednej sekundy na reakcję. Skręcił w prawo i wjechał do lasu, zjechał z nasypu, uderzył centralnie przodem pojazdu w drzewo. Zdołał uniknąć kontaktu z samochodem ciężarowym. Przed nim nie jechał żaden pojazd, za nim natomiast tak. Manewr wyprzedzania wykonał wcześniej, nie w miejscu zdarzenia ale około 1km przed skrzyżowaniem na którym doszło do opisanego zdarzenia. Według pokrzywdzonego, kierowca ciężarówki twierdził, iż nie widział jego pojazdu. W toku czynności wyjaśniających zeznał, iż miał do wyboru albo uderzyć w boczną oś pojazdu ciężarowego albo zjechać na pobocze. Podczas kolejnego przesłuchania na rozprawie pokrzywdzony oświadczył, iż już po zdarzeniu do obwinionego podjechał inny mężczyzna samochodem. Nie rozmawiał z nim. Zeznał, iż jechał prawym pasem w kierunku O.. Wcześniej wyprzedził czerwonego O. (...), następnie poruszał się prawym pasem ruchu na odcinku 400-500m do momentu zdarzenia. Obwiniony po wjeździe na skrzyżowanie zatrzymał się na jego pasie ruchu. Manewr wykonał tuż przed jego pojazdem. Nie miał możliwości wykonania innego manewru obronnego, ani czasu na analizę sytuacji.

K. W. (2) zeznał, iż na miejscu zdarzenia pokrzywdzony zaprzeczał by wykonywał manewr wyprzedzania w czasie zdarzenia, twierdził, iż poruszał się z dozwoloną prędkością, a pojazd obwinionego zauważył, gdy był na wysokości prawoskrętu. Zjechał na pobocze aby uniknąć zderzenia z pojazdem ciężarowym, który w tym czasie znajdował się przed nim na jego pasie ruchu.

M. O. zeznał, iż pokrzywdzony wskazał, iż samochód ciężarowy wykonywał manewr skrętu w lewo po wjechaniu na drogę z pierwszeństwem przejazdu z drogi podporządkowanej. Kierowcy odmiennie przedstawili przebieg i przyczyny zdarzenia. Z relacji obwinionego wynikało, iż samochód B. jechał z nadmierną prędkością i wyprzedzał, czemu zaprzeczał pokrzywdzony. Nie ujawniono śladów hamowania, a jedynie ślady żłobienia na poboczu.

Sąd podzielił zeznania w/w świadków uznając je za spójne, logiczne, rzeczowe i konsekwentne w toku całego postępowania. Korespondują one z opinią biegłego, ujawnionymi śladami na poboczu i uszkodzeniami samochodu B..

Z opinii biegłego wynika, iż podczas zdarzenia nie doszło do kontaktu pojazdów. Bezpośrednio przed zdarzeniem – zjazdem samochodu B. ze swojego toru jazdy, samochód marki M. znajdował się na drodze nr (...) w fazie wjazdu na tę drogę, jego przód usytuowany był w rejonie osi jezdni, zaś tył na pasie drogi do miejscowości B.. B. znajdowało się na prawym pasie ruchu. W momencie wykonania przez kierującego manewru obronnego zjazdu w prawo w kierunku pobocza, samochód M. był w ruchu, poruszał się z ograniczoną prędkością około 10km/h. Uszkodzenie samochodu B. było wynikiem niekontrolowanego przemieszczania się tego pojazdu poza drogę na poboczu, kontaktu z nawierzchnią trawiastą i uderzeniem w drzewo. W chwili kontaktu z drzewem prędkość B. była nie mniejsza niż 53km/h. Biegły wskazał, iż bezpośrednią przyczyną zdarzenia było nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem B. poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przez kierującego samochodem marki M., który wykonał manewr wjazdu na skrzyżowanie bez zachowania szczególnej ostrożności i uwzględnienia istniejącej na drodze sytuacji – obiektywnie widocznego nadjeżdżającego z jego lewej strony pojazdu B.. Przy prędkości 90km/h samochodu B. i wjazdu na skrzyżowanie samochodu M. w chwili gdy B. znajdowało się w odległości około 50m od skrzyżowania, kierujący B. nie miał możliwości bezkolizyjnego minięcia pojazdu ciężarowego. Czas przejazdu tego odcinka wynosił 2s. Czas przejazdu samochodu M. przez skrzyżowanie wynosił około 4,3s. Przy prędkości 90km/h droga zatrzymania pojazdu B. nie była większa niż 62m. Zdaniem biegłego kierujący samochodem B. nie miał możliwości zatrzymania pojazdu przed samochodem ciężarowym. Biegły oszacował prędkość pojazdu B. przed podjęciem manewru obronnego zjazdu na pobocze na około 70km/h. Jednocześnie wskazał, iż pojazd ten wykonywał manewr hamowania przed zjazdem na pobocze, zatem jego wcześniejsza prędkość poruszania się po drodze nr (...) musiała być większa i

mogła przekraczać 90km/h. Ujawnione uszkodzenia samochodu B. , w tym odpalenie poduszek powietrznych i kurtyn bocznych są charakterystyczne dla sytuacji najechania na przeszkodę stałą pojazdu poruszającego się z prędkością nie mniejszą niż 50km/h. Na poboczu drogi ujawniono ślady niekontrolowanego przemieszczania się B.. Tor przemieszczania się samochodu B. , zjazdu z pasa ruchu w kierunku prawym wskazuje, iż pas po którym pojazd ten poruszał się był zajęty przez samochód M.. Takie przemieszczanie się pojazdu koresponduje z ujawnionymi uszkodzeniami B. , ujawnionymi na poboczu śladami jego przemieszczania się . Biegły zaznaczył, iż gdyby przyjąć, iż B. poruszało się z prędkością wyższą od administracyjnie dozwolonej wynoszącą, jak twierdzi obwiniony 100-120km/h, to nie byłaby to prędkość, która przy istniejących warunkach na drodze-ukształtowaniu terenu, warunkach atmosferycznych, widoczności, pozbawiałaby możliwość dokładnego dostrzeżenia tego pojazdu , dokonania oceny jego prędkości i odległości oraz dostosowania techniki i taktyki jazdy do sytuacji na drodze przez kierującego samochodem M.. Biegły wskazał, iż samochód B. w chwili zdarzenia nie wykonywał manewru wyprzedzania, na pobocze zjechał z prawego pasa ruchu dla jego kierunku jazdy , co wynika z usytuowania śladów na poboczu. Gdyby wykonywał manewr wyprzedzania te ślady wyglądałyby inaczej, nie byłyby równoległe do osi jezdni Ze zdjęć i uszkodzeń wynikało, iż pokrzywdzony uderzył w jedno drzewo. Zdaniem biegłego manewr obronny kierowcy B. był racjonalny, nie miał on możliwości zatrzymania pojazdu. Podjął go gdy znajdował się pasie ruchu dla jego kierunku jazdy. Biegły odnosząc się do wyjaśnień obwinionego wskazał, iż gdyby B. znajdowało się w odległości 150-200m od skrzyżowania w chwili wjazdu na nie samochodu M., to pokrzywdzony miałby możliwość zatrzymania się przed torem ruchu samochodu ciężarowego , nawet gdyby poruszał się z prędkością 120-130km/h. Musiałby wykonać manewr hamowania.

Sąd podzielił wnioski opinii biegłego uznając je za logiczne. Biegły odpowiedział na zadane mu pytania, a swoje stanowisko uzasadnił w przekonujący sposób.

A. M. – ojciec obwinionego, zeznał, iż był na miejscu zdarzenia, jechał za samochodem marki M. od strony B. w odległości około 100-150m. Widział jak syn zatrzymał się przed skrzyżowaniem, następnie ruszył, zniknął mu z pola widzenia, a po 1-2s przejechał biały samochód , który wjechał do rowu. Za nim przejechały inne pojazdy w kierunku O.. Oświadczył, iż jego zdaniem przyczyną zdarzenia była nadmierna prędkość B., którą ocenił na 150km/h. Widział ten pojazd przez 1-2s. Zdaniem świadka pojazd B. uderzył w dwa drzewa.

Sąd nie podzielił zeznań w/w świadka uznając , iż stoją one w sprzeczności z omówionymi wyższej dowodami. Należy zauważyć, iż świadek ten będący ojcem obwinionego jest zainteresowany rozstrzygnięciem w sprawie. Wnioski dotyczące przyczyn zdarzenia jakie przedstawił nie znajdują uzasadnienia w opinii biegłego, zeznaniach pokrzywdzonego , obowiązujących przepisach. Nie były także poparte obserwacją miejsca zdarzenia i manewrów wykonanych przez jego uczestników na tyle dokładną by umożliwiła ustalenie na jej podstawie przyczyn zdarzenia, prędkości pojazdu B. i manewrów przez pojazd ten wykonanych. Sam świadek zeznał, iż samochód pokrzywdzonego widział przez 1-2s, a pojazd M. zniknął z pola jego widzenia, znajdował się bowiem w odległości około 150m od skrzyżowania.

Mając na uwadze dokonane ustalenia Sąd uznał, iż wina obwinionego nie budzi wątpliwości a polega na tym , że w dniu w dniu 10.09.2016 r., o godz. 10:45 na drodze (...) km kierując pojazdem m-ki M. o nr rej (...) jadąc z B. w kierunku (...)wjeżdżając na skrzyżowanie nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu drogą (...) w kierunku O. pojazdowi m-ki B. o nr rej (...) w wyniku czego kierujący pojazdem B. został zmuszony do zjechania do przydrożnego rowu, czym kierujący pojazdem M. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu .

Obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia określonego w art 86§1 kw .

Przypisanie odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw jest związane z ustaleniem, że kierujący spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności. Sąd Najwyższy w wyroku z 29.04.2003 r. przyjął, że: „dla odpowiedzialności z art. 86 kw konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował należytej ostrożności, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji” (III KK 61/03, LEX nr 77467).

Zebrany materiał dowodowy pozwala ustalić, że obwiniony swoim zachowaniem naruszył podstawowe zasady ruchu drogowego i stworzył poważne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym .

Zgodnie z art. 25 kierujący pojazdem ubliżając się do skrzyżowania winien zachować szczególną ostrożność. Może zmienić kierunek jazdy tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności, a zmieniając zajmowany pas ruchu winien ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jadącemu po pasie na który zamierza wjechać – art. 22 ust 1 i 4 prawa o ruchu drogowym. Obwiniony powinien był zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa innym pojazdom poruszającym się po drodze na którą zamierzał wjechać. Obligował go do tego znak A-7. Wykonywany manewr wjazdu na drogę z pierwszeństwem przejazdu winno zatem poprzedzić obserwowanie sytuacji na jezdni w tym zachowania innych uczestników ruchu, oceny prędkości ich pojazdów, odległości w jakiej się znajdują. Ustąpienie pierwszeństwa polega na powstrzymaniu się od ruchu , jeśli ruch ten mógłby zmusić innego kierującego do zmiany kierunku, pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości jazdy – art. 2 pkt 23 prawa o ruchu drogowym.

Obwiniony wjeżdżając na drogę nr (...) nie upewnił się czy może bezpiecznie wykonać ten manewr , czy nie zagrazi to bezpieczeństwu innych uczestników ruchu. Bezsporne jest, iż w chwili wjazdu obwinionego na skrzyżowanie na drodze nr (...) znajdował się pojazd pokrzywdzonego i jadące za nim pojazdy, które zbliżały się do drogi z której wyjeżdżał obwiniony. Obwiniony wjechał na jezdnię gdy pojazd pokrzywdzonego powinien być dla niego obiektywnie widoczny. Wjechanie na drogę nr (...) przez obwinionego zostało zauważone przez pokrzywdzonego, który ocenił, iż znajdował się w ówczas w odległości około 50m od skrzyżowania. Obwiniony miał możliwość obserwacji lewej strony jezdni. Manewr obwinionego spowodował, iż pokrzywdzony wykonał manewr obronny – hamował, zmienił kierunek jazdy na przebiegający w prawo. Zaznaczyć należy, że manewry obronne kierujący zaczyna podejmować w chwili pojawienia się zagrożenia. Odbicie w prawo na pobocze stanowiło racjonalną reakcję w sytuacji, gdy zauważył wjeżdżający na skrzyżowanie samochód ciężarowy .

W ocenie Sądu obwiniony nie dopełnił ciężących na nim obowiązków i nie ustąpił pierwszeństwa pokrzywdzonemu przez co spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd przy wymiarze kary wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się naruszeniem jednej z podstawowych zasad ruchu drogowego i stworzeniem poważnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu niejednokrotnie bywa przyczyną groźnych i tragicznych w skutkach wypadków drogowych.

W świetle wskazanych wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec obwinionego karę grzywny w wysokości 700 złotych. Orzeczona kara, w ocenie Sądu, jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu i nie może być postrzegana jako rażąco surowa.

Na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw Sąd obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania , opłatą oraz wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego .